

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΛΑΚΕΝΤΙΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΤΟΛΕΪ

Ο χορδόν Φλανσοόν, του σίκου Φλανσοόν και Σια ήταν ένα παιντικά χαλωμένους σε μιά φαρεδιά πολυθρόνα του πολυτελέως γραφείου του.

Ένας άνθρωπος τριάντα περίπου χρονών, με μισοτριμμένα ρούχα, με παπούτσια χαλασμένα, με το καπέλλο στο χέρι ξαναλουστραρισμένο, στεκότανε όρθιος μπροστά του.

— Κύριε ντέ Φλορού, λυπάμαι πολύ, αλλά δεν υπάρχει καμιά θέγη για σάς στον οίκο Φλανσοόν. Ο φίλος μου Μπερτράν, που σάς έδωσε το συστατικό διά μένα, μου γράφει πως είσθε πολύ μορφωμένος, πολύ καλής διαγωγής, αλλά δυστυχώς δε σάς χρειάζομαι στο κατάστημά μου... Η όχι... Σταθήτε... Σταθήτε... Μην φύγετε...

Ο κ. Φλορού που είχε προχωρήσει προς την πόρτα ξαναπήλυσάσε.

— Θέλετε να κερδίσετε δυό χιλιάδες φράγκα το μήνα;

— Ναι, αλλά ποιά θάναη ή έργασία μου;

— Θα σάς σάς εξηγήσω. Είμαι προσκεκλημένος στο Τουραίν στον πύργο του Μπερηνύ-Λεζ-Αρμούρ στους πλουσίους Ντυκορμπώ που έμπορευονται βούτυρο, αυγά και τυριά. Οι Ντυκορμπώ έχουν ένα κορίτσι, την όμορφή Σολάντζ. Είμαι τρελλά ερωτευμένος μ' αυτή και σκεπτομαι να τη ζητήσω σε γάμο. Θα μου πητε βέβαια πως όπως είμαι νέος, όμορφος, έξυπνος και πλούσιος δεν έχω κανένα φόβο πως η πρότασίς μου θ' άποριφθί. Ναι, κύριε, αλλά η όμορφή Σολάντζ είναι πολύ δύσκολη, και ά εκροσε πολλούς θαυμαστάς της.

— Δεν καταλαβαίνω καθόλου, σε τί μωρό να σάς φανώ χρήσιμος τότε.

— Θα ήθελα να με συνοδεύσετε ως εκεί. Θα πάμε μαζί και θα προσπαθήσετε να με άναδειξετε σπουδαίον άνθρωπο. Θα κάνετε οικειοθελώς τον άδελφο, για να φαινομαι έγω πεύ επιδέξιος, θα κάνετε γκάφες στα πόδια, άτζαρισμένες στο χορό. Θα λέτε διαρκώς βλακείες για να φαινοται τα δικά μου λόγια έξυπνα. Η νέα που θα μάς προσέχη και τους δυο θα γοιτευθί στο τέλος από μένα, γιατί μπρός στην κακοκοιρία σας και στη βλακεία σας τά προτερημάτά μου θα φαινοται σπουδαιότερα.

— Κύριε Φλανσοόν, έχω εξασήσει πολλά επαγγέλματα άφ' ότου άπολύθηκα άπ' τό στρατό, αλλά αυτή τη δουλειά δεν την δοκίμασα ποτέ. Έν τούτους δέχομαι.

— Λοιπόν θα πάμε αύριο.

— Ναι, αλλά πρέπει να ετοιμασθώ...

— Θα σάς δώσω δικά μου ρούχα.

— Μά δεν έχομε τό ίδιο άνάστημα...

— Τόσο τό καλλίτερο. Είμαι πιό ύψηλός και πιό παχύς από σάς. Όταν φορέσετε λοιπόν τά ρούχα μου, θα πλέετε μέσα σ' αυτά και θα είσθε κομικός. Έτσι θα φαινοται περισσότερο η δική μου ή χάρις ή η κομψότης. Όσον άφορά τά παπούτσια, έχετε πιό μεγάλο πόδι άπ' τό δικό μου. Έτσι θα ύποφέρετε και θα κοιτουσάιντε ίσως και τό δικό μου τό παράστημα και τό βάδισμα θάχη μεγαλειότερη χάμ.

— Σύμφωνοι σ' όλα.

— Σας περιμένα λοιπόν αύριο τό πρωί, θα φύγομε τό βράδυ.

Έπι τρείς εβδομάδες ό Φλανσοόν και ό Φλορού φιλοξενούντο στους Ντυκορμπώ.

Στό τένοσ ό Φλορού ήταν τό κορόϊδο των δεσποινίδων, άφηνε να του φύγουν όλες ή μπάλλες, και άν κατά τύχη έβριχνε κ' αυτός καμιά τό έκανε για να σπαση τη μύτη της αντιπάλου του. Άντιθέτως ό Φλανσοόν εθριάμβευε, επιτύχαινε σ' όλα, φαινότανε Θεός!

Στό τραπέζι ό Φλορού δεν άνοιγε τό στόμα παρά για να φάγη, ένω ό Φλανσοόν διηγότανε ένέκδοτα κ' έλεγε έξυπνα λογοπαίγνια, κλεμμένα από εικογραφημένες εφημερίδες.

Τό βράδυ ένω ό Φλανσοόν κρατώντας σφιχτά τη Σολάντζ είχε τό ρεκόρ στο ταγκό και στο φέ-τρότ, ό Φλορού μ' ένα σμόκιν φαρδύ σαν σακιά και με τάρπδια σφιγμένα στα παπούτσια του φίλου του χόρευε πηδώντας, πατούσε τις ντάμες, έσχιζε τά φορέματα, τομπάριζε στο πάτωμα!

Στό πρωί ό Φλορού συμβουλευό-

τανε τους άλλους παίκτας ένω ό ύποψήφιος γαιμρός, κατά τό λέγειν των Ντυκορμπώ έπαιξε σαν «Θεός».

Με λίγα λόγια οι προσκεκλημένοι με άρχηγό τη Σολάντζ ήσαν κατενθουσιασμένοι με τον Φλανσοόν. Όσο ό Φλορού είταν βλάκας, άδέξιος, κομικός τόσο αυτός είταν έξυπνος, επιδέξιος χορευτής και σπόρτσμαν τέλειος.

Ένα βράδυ ό Φλορού πήγε να φορέση τό φαρδύ του σμόκιν πριν να κατέβη στο φαγι, όταν μπήκε ό Φλανσοόν.

— Έ! λοιπόν; του είπε ό Φλορού. Είσαι ευχαριστημένος; Βρίσκετε πως παίζω εθσνεύδητα τον ρόλο μου;

— Πολύ καλά, άγαπήτε μου Φλορού, πολύ καλά! Είμαι καταγοιτευμένος μαζί σου. Η Σολάντζ με βόισκε θελκτικό και έξυπνο, έν τούτους διατάζω άκόμα να τη ζητήσω επισήμως. Δεν ξέρω τι μου λείπει για να επισφραγίσω τον θάναμμό μου.

— Άπο μένα δεν πιστευώ νήθετε παράπονα, κάρνω ότι μωρό για να σάς ευχαριστήσω.

— Για τά σπορ, τό παιχνίδι, τό χορό πάμε καλά, μά για τό πνευμα, για την εύφρია δεν είμαι πολύ εξασφαλισμένος.

— Άλλά τό τραπέζι δεν άνοίγω τό στόμα μου παρά για να φάγω και για να πώ καμιά κουταμάρα.

— Άκριβώς. Προσπαθήστε λοιπόν να πητε μεγάλες βλακείες, θάστε τόσο κομικός στα λόγια όσο είσθε και στην εμφάνισι. Τότε έγω θα θριαμβέσω και ή Σολάντζ θα τό προσέχη.

— Καλά! σάς τό ύπόσχομαι!

— Λοιπόν, όρεβουάρ σε τραπέζι.

Η Σολάντζ τη βραδυά αυτή ήταν θαυμασία. (Ο Φλορού πρόσεξε την έμορφιά της και γοιτευθήκε και καρπυ σαρίστηκε. Γιατί λοιπόν να κόνη τον βλάκα και τον άδελφο μπρός σ' αυτή την κοπέλλα; Για λίγες ψηροχιλιάδες; Α όχι, όχι, στελείσσε. Θάλλαζε ρόλο και θα τους έδειχνε ποιός είνε. Άς πήγαινε στο διάβολο ό Φλανσοόν;

Έπήρε λοιπόν την άπόφασι αυτή ό Φλορού και στο τραπέζι άρχισε να εκφορτί τις πιό ύψηλες ιδέες. Είπε τά πιό έξυπνα λόγια. Μήπως για Σοκνεχάουε, Νίτσε και Μπέρκσον, άπηγγειλε Κλωντέλ και Φρανσί Ζακ. Ύστερα κάθισε στο πιάνο και έπαιξε θαυμασία Σούμαν και Ντεμπνυσύ...

Στό μεταξύ αυτό ό Φλανσοόν μιλούσε σιγανά με την Σολάντζ.

Έξαφνα όμως ό Φλορού είδε πως παρ' όλα αυτά δεν τον προσέχουν, σκέφθηκε πως δε φέρθηκε καλά στο φίλο του και προσφαιζόμενος πονοκέφαλο, τραβήχθηκε στο δωμάτιο του.

— Τί βλάκας πούεμαι! μονολογούσε καθισμένος στο κρεβάτι. Δεν κράτησα τό λόγο μου. Δεν ήμουνα συνεπής στους όρους μας. Ο Φλανσοόν θα με διώξη χωρίς να μου δώση τίς δυό χιλιάδες φράγκα και θάχη δικηό ό άνθρωπος. Φάνηκα παλιάνθρωπος!

Έξαφνα τύπησαν στην πόρτα.

Ο Φλανσοόν μπήκε μέσα όλος χαρά. Άγκάλιασε τον Φλορού και τον

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΣΑΔΗ

Της Ντεμπέρντ Βαλμέρ

Σε προηγούμενο φύλλο μας εδημοσίωσαμε την τραγική ιστορία της ποιήτριας Βαλμέρ Ντεμπέρντ. Δίνουμε τώρα το κατοπιόν παθητικό τραγούδι της μεταφρασμένο από το συνεργάτη μας και έκλεκτο ποιητή κ. Στέφανο Δαφνή, χάριν του Μπουκέτου)

"Ήθελα ρόδα σήμερα να φέρο σου, ώ γλυκειά μου,
κι' έβαλα τόσο μπόλεια στη ζώνη μου για σένα
που οι κόμποι της εδούσανε και πέραν όλα χάριμα
κι' έβγαζαν με τόν άνεμο που έφτυσε μαλασμένα.

Στη θάλασσα σκορπίστηκαν και δείχτηκε άναμμένη
το ρέμα' άκολουθήσανε τα μη φρονιστά,
μα η ζώνη σου τα κράταγε έν' δλη εύδοξαμένη:
Στην άγκυλά μου άκοιμήτηες, να πεις τη μυρωδιά!

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΥΠΗΡΕΤΗ

Τού F. Montesquon

Το σπίτι το αγνότα και οφάλλια τη σάλα
και τάρτα στέκο κι' άγρονάω στοδ άφηνη τ' άγαθά.
'Ο ακίλος τοδ σπιτιού δ πιστός, στην πύξια ζαπλωμένος,
έχει περσότερο άπό με τα μάτια του κλειστά.

Το συντηρήμα τούκλειου, την έσφουα τη λάμπα,
και τα μαζιροπήσωνα τα κλειδωσα κι' αυτά
και μες στη σκοτεινή οικισή, και που τελειών' η ράμπτα,
κυλούσε στο ζερό φωςά τα δάκρυα μου ζεστά.

Δε θάρρω την άνάπαρη παρά σόν τάρω, Θε μου!
Πρώτη φορά το κλέωσα θάνατ γλυκό για μέ:
'Όταν βαθειά, κάτω στη γής, θ' άκούσω τ' όνομά μου
και θ' άπαντήσω κ' έγώ: μα θάωι σού, Θε!

ΣΤΡΟΦΕΣ

Τού Jean Moréas

Σαν έσθη το χριόπωρο και φύλλα πεδαμένα
στοδ γκόρσιμου μύλον πέσσανε την στίερα την πλατειά,
και μες στις άδειες πόρτες του θα οβελιάζον μαλασμένα
τ' άγρία, κι' έδου στέναζαν η πέτρα του η βαρειά.

Θά πάω μονάχος να σταθώ τόν έρωμ κείνο μέρος
στον τοίχο άγνάτια, που δ κισός τότε σκεπάει δ γέρος,
κι' ώρα πολλή στα σκνυροπά γερά θα βλέπω κάτω
την όρη μου με τη στεγνή γαλήνη του θανάτου.

"Ω, δού τοδ αϊθέρου σντροπες, άδάφορε καπνέ,
λέω πως σού μοιάω λίγο:
Έβαι η ζωή σου μιάς στιγμής, άρασιμένη έμέ,
μα άπ' τη φωτιάν, όπως και σού, κινάω άργά να φύγω.

"Ε, για να ζήσω δ άνθρωπος τα γνάτια του ως λνώγη
και σιάτης όλο ως μαζών.
'Εμεις οι δού άσυνκίνητοι, κανέ μου, ως άνεσθιμε
ηγλά ν' άρασιτοθμε!

Μεταφράσεις Στεφ. Δάφνη

φιλοδου σάν κρελλάς.
— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!
— Γιατί;
— Άρραβωνιάσθηκα, άρραβωνιάσθηκα. 'Η Σολάνς με δέχθηκε.
— Α!
— Άπόψε άγαπήθ' μου, παίξате το μέρος σας θαυμάσια!
— Έγώ; Πώς;
— Μ' όλους τους συγγραφείς που άραδιάσατε, με τις άπαγ-
γελίες, και το παινό σας, έκάνατε την έντύπωση κρελλάου, γελιού,
φαμφαρόνου. Κανείς δέν ήξερε τους συγγραφείς σας. Και οι σίτσι
σας; Τί γελούσι! Δέν το κοριμάτι που παίξате άκατανόητο!...
'Όλοι οι προσκεκλημένοι παραδέχθηκαν πως δέν συνιήτησαν ποτέ
πιο ήλιθο άνθρωπο από σας. 'Η Σολάνς μου μάλιστα, η γλυκειά
μου Σολάνς, παρ' όλλον να σκίαση άπ' τα γέλοια πίσω άπ' τη
βαντάλια τη. Μά άπέρξατε θεύσι! 'Υπεργέλσιος! 'Υπερβλάξ!
'Ο Φλορύ είχε μπει άναυδος. Αυτό παιδ δέν το περιέμενε.
— Και τώρα, του ελεο δ Φλονασόν μορδείτε να φύγετε. Θά σάς
δύωτα πέντε χιλιάδες φράγκα. Τις άξίζετε. Μ' έκάματα εύτυχημένο,
άισθε άμύμητος όταν κάνετε τον βλάκα... πάω να δω την μνηστή
μου... γιαί σας!...

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

'Από το βιβλίο του περιηγητού Α. Καλμέτ.—Οι άρχαιοι όφρο-
δαμασταί και οι σύγχρονοι.—'Ο 'Ινδός με τόν κόβρα.—'Ενα
θανάσιμο πείραμα.—Οι φειδοκίνοιοι της Γαλλίας.— Πώς
μολιάζονται με τα δηλητήρια.

Γιά τους γόητες τών φειδιών—τους ανθρώπους που μπορού-
νά ήμερώνουν και γυμνάζουν τα πιο φοβερά έπιπέτα—έχουν γραφεί
πολλά. Νεώτερες όμως πληροφορίες μάς δίνει ο περιηγητής Α. Καλ-
μέτ με το βιβλίο του «Τα Δηλητήρια». Άρχίζει, από την άρχαία
έποχή. Οι Ρωμαίοι ονόμαζαν Ψύλλους (Ψύλλοι λαός της Λιβύης)
τους ανθρώπους που είχαν επάγγελμα να γοιτεύουν τα φειδια και να
γιατρύνουν τα δαγκώματα τους. Και ήσαν φημισμένοι πάντοτε.
Τους άναφέρουν ο Στράβων, ο Πλούταρχος ο Πρόσπερος Άλλίνος.

Αί 'Ινδία ελεγε η πατρίδα του. 'Υπάρχει μάλιστα μια άρχαιό-
τάτη φυλή 'Ινδών, ονομαζόμενη Μάλ, που ήμερώσει και πωλεί φεί-
δια εις τα διάφορα ζωολογικά Μουσεια του κόσμου. Οι γόητες ελενε
ντυμένοι κίτρινη στολή, με πλατύ σαφίρι στο κεφάλι και χειρίζον-
ται τα τρομερά φειδια Κόβρα με άξιοθαύμαστη επιδεξιότητα. 'Όσοι
ταξιδιωτάι επέρασαν από λιμάνια των 'Ινδιών η της Κεϊλάνης ελε-
δαν ακινήας, σάν εκείνι που ήσαν γοιτεύοντες ο περιηγητής Ροντά:

«Στάς 6 το βράδι, ένας 'Ινδός γόης ήθελε στο πλοίο μας. 'Ηταν
πολύ φτωχικά ντυμένος. Στο σαφίρι του έφερε τρία φτερά και γύρω
στο λαιμό του διάφορα κομπολόγια και φυλαχτά από τα όνομαζό-
μενα στη Σενεγάλη Γκρί—Γκρί. Μέσα σ' ένα σήκω κώνιστρο ελεγε
ένα Κόβρα—φειδι που έχει κίτρινους κύλους γύρω από τα μάτια
του και φαίνεται σάν να φορή ματουλάγια, πολύ φαρμακερό. 'Ο
'Ινδός έτοποθετήθη σ' ένα μέρος του καταστρώματος. 'Επιβήται
και γαύται έμάζεψήκαμε γύρω του και περιέμενα το θέαμα.

«'Ο 'Ινδός βάθει κάτω άνοιχτό το κώνιστρο. Μέσα διακρίνεται
κουλουριασμένος ο Κόβρας. 'Ο γόης κθήεται σέ μικρή άπόσταση,
βγάθει από τέν κόρφο του ένα είδος κλαρινέτου και άρχίζει να
παίζη ένα σκοπό άργό, θλιβερό, μονότονο... Το φειδι κουνιέται
σιγά σιγά μακραίνει και σκοναίνει. Δέν άφηνε όμως το κώνιστρο.
'Αρχίζει ν' άνησιχη, προσπαθεί ν' άναγνώσθω το μέρος στο όποιον
βρίσκεται, ταρασσεται, τεντώνει το λαιμό, όρχιζεται, φουά δυνατά
η σφυρίζει και πετά έξω τη λεπτή διαλατή γλώσσα του. 'Ορμαίει
πολλές φορές σάν να ήθελε να φθάσει το γόητα, τρέμει συχνά η μάλ-
λον κάνει ζαρκιικά πηδήματα... 'Ο γόης έχει τη ματιά καρφομένη
στο φειδι και το κοιτάζει με έκτακτη προσήλωση... 'Υστερ' από 10
12 λεπτά περίπου, ο Κόβρας γίνεται ήσυχότερος και σέ λίγο άρ-
χίζει να κινιέται σάν να αισθάνεται την άργη και μονότονη μου-
σική, σαλεύει γρήγορα τη γλώσσα του με μεγάλη ζωηρότητα. Καθώς
περνά η ώρα, τόν παίνει νύσι. Τα μάτια του, που στην άρχη
έκοιτάζαν να νικήσουν το γόητα, έγεναν σχαδόν άκίνητα και σάν
άπό το βλέμμα του μαγαμένα. 'Ο 'Ινδός έσποφελείται της στιγμής
εκείνης, να πλησιάσει σιγά το φειδι χωρίς όμως να πάψη να φουά
τ' όργανό του και έγγίζει πρώτην μέν φοράν τη μύτη του Κόβρα,
δευτέρα δε τη γλώσσα του.

'Αν και τούτο δέν διαρκεί παρά μια στιγμή, ο Κόβρας έξαγει-
ρεται, άνατινάζεται και ο γόης μόλις φροντίζει να τραβήξη πίσω,
για να μη δαγκωθή από το φειδι που πετάγεται μπροστά με
όρη. 'Επειδή είχαμε άμφιβολία άν ο Κόβρας αυτός ελεγε τα δόν-
τια του και ετοιμένος άν πράγματι ύπηρχε κίνδυνος για τόν 'Ινδο
νά τόν πλησιάσει, ύποσχομέθα ένα 'Ισπανικό χρυσό φελά άν άφνει
το φειδι να δαγκάσει δού κόττες. 'Ο 'Ινδός δέχεται. Πέρνοουμε μια
κόττα και την παρουσιάζουμε στον Κόβρα. 'Ορμαί, τη δαγκώνει και
την άφηνει. 'Η κόττα φεύγει τραχημένη. Μετά 6 λεπτά της ώρας
η κόττα τεντώνει τα πόδια και πεθαίνει. Δευτέρα κόττα δαγκώνεται
άπό το φειδι δυο φορές. Μετά 8 λεπτά πεθαίνει και αυτή.

Μερικοί γόητες παρουσιάζουν φειδια με βγαλμένα δόντια, τα
όποια τότε ελενε ακίνδυνα. Πολλοί όμως γόητες μεταχειρίζονται Κόβρας
με άπειραχη τη δηλητηριάση συσκευή τους. Ξέρουν καλά τις συ-
νήθειες του φειδιού τους και φροντίζουν να μη δαγκωθούν. Με όλα
ταύτα την παθαίνουν και αυτοί. 'Αναφέρονται 'Ινδοί που έπέθαναν
έπάνω στην παράστασι. Άλλοι, χάρις εις επανειλημμένους έμβολια-
σμούς κατά του δηλητηριού έπέτυχον να μην τους πάνη το φαρ-
μάκι του φειδιού, να μένουν άπρόβλητοι.

Στη Γαλλία ύπάρχουν φειδοκίνοιοι έξ επαγγέλματος, μάλιστα
για τις όχιές οι όποιοι με τους βαθμιαίους έμβολιασμούς γίνονται
άναίσθητοι στα δαγκώματα των έλεπτων αυτών και τα πάνουν
με το χέρι τους, τα ηγαίνουν στο Διήμαρο του χωριού και παίρ-
νουν την άμοιβή τους. Διότι οι όχιές στη Γαλλία ελενε έπικηρυγμέ-
νες, όπως οι λήσαι στην Ελλάδα. Ένας Γάλλος φειδοκίνοιος,
που κατοικεί στην έπαρχία Άριμουά φρονιέται κάθε χρόνο να
δαγκωθή μια φορά τουλάχιστον, από νεαρή όχια, που έχει άδύνατο
φαρμάκι. 'Όσες φορές έληθιμόνησε την προσφορά αυτή, ένοιωσε
περισσότερο το δάγκωμα της όχιας. Μιά φορά μάλιστα ένκινδύνευσε
νά πεθάνη.

Εις το Μεξικόν, μερικοί 'Ινδοί όνομαζόμενοι Κουλέμπρας κατορ-
θεύουν, να μένουν άπρόβλητοι από το δάγκωμα φαρμακερών
φειδιών, έμβολιαζόμενοι πολλές φορές με τα δόντια του κροταλίου.
Οι Ιθαγενείς του Τυζάνι κάνουν ένέσεις με το ζουμί ενός φυτού
«Χέρι φρούνου» που μοιάζει σάν τσουκινίδα.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Κυρία άναλαμβάνει μαθήματα Γαλλικής.
'Απευθυνθήτε εις τα Γραφεία ήμων.